

POSTANOWIENIE

15 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

na posiedzeniu niejawnym 15 września 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa K.K.

przeciwko Szpitalowi w Ł.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę i ustalenie,

na skutek skargi kasacyjnej K.K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi I Wydział Cywilny

z 27 stycznia 2022 r., I ACa 190/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący K.K. powołał się na nieważność postępowania wynikającą z art. 48 § 1 pkt 1 w związku z art. 281 lub art. 49 w związku z art. 281 k.p.c. Wskazał ponadto na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Nieważność postępowania jest uchybieniem procesowym, które Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Jest to także jedna z przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.). Zgodnie z art. 379 pkt 4 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi także wtedy, gdy skład sądu był sprzeczny z przepisami prawa albo jeżeli w rozpoznaniu sprawy brak udział sędziego wyłączony z mocy ustawy. Przepis ten, jak wynika z jego brzmienia, dotyczy sędziego, wobec którego wystąpiły przesłanki wyłączenia *ex lege*, nie zaś biegłego, pomijając, że uczestnictwo w rozpoznaniu sprawy w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. odnosi się do pełnienia funkcji adjudykacyjnej, nie zaś do występowania w roli osobowego źródła dowodu. Stanu tego nie zmienia art. 281 k.p.c., który co do przyczyn wyłączenia biegłego – i tylko w takim zakresie – odsyła do podstaw wyłączenia sędziego.

Niezależnie od tego, zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przy ocenie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. badaniu przez Sąd Najwyższy podlega ewentualna nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r., II CSK 80/09, z dnia 7 czerwca 2013 r., II CSK 720/12, z dnia 29 stycznia 2013 r., V CSK 192/12, z dnia 18 lutego 2016 r., V CSK 465/15, z dnia 20 kwietnia 2018 r., V CSK 595/17, z dnia 20 marca 2019 r., I PK 63/18 i z dnia 28 marca 2019 r., I UK 114/18), podczas gdy kwestionowany przez skarżącego dowód z opinii biegłego został przeprowadzony w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Wreszcie, z wniosku nie wynikały okoliczności, które wskazywałyby, że sporządzająca opinię biegła podlegała wyłączeniu na podstawie art. 48 § 1 pkt 1 w związku z art. 281 k.p.c.; okolicznością taką nie mógł być „konflikt” z rodzicami powoda, któremu biegła zaprzeczyła, jak również zatrudnienie w podmiocie niebędącym stroną postępowania.

Z rozważań wniosku nie wynikało również, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. Powołanie się na tę przyczynę kasacyjną wymaga

wykazania, w drodze odrębnego jurydycznego wywodu, że zaskarżone orzeczenie jest elementarnie błędne w sposób dostrzegalny na pierwszy rzut oka dla każdego przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 83, z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 91 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Wniosek tymczasem ograniczał się do stwierdzenia, że skupienie się przez Sądy *meriti* na zarzucie błędu medycznego i pominięcie badania, czy wadliwy stan sanitarny placówki miał wpływ na stan zdrowia powoda, skutkuje oczywistą zasadnością skargi. Nie podważając w najmniejszym stopniu cierpień powoda i jego rodziny, stwierdzenie to – w zestawieniu z motywami zaskarżonego wyroku – nie pozwalało uznać, aby sytuacja taka miała miejsce w okolicznościach sprawy.

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

[ms]